

ПРЕЛАМАЊЕ СВЕТЛОСТИ

ПРАЗНИЧНИ ЕКРАН

И ову је тишину прекинуо звук
 Новоприспеле поруке.
 Попут рекламе, засветлела је на трен.
 Екран је оживео,
 На брзу руку и погрешним фонтом
 Куцана слова се ускомешала,
 Као и моја осећања
 Док сам читала жељу
 Да поживим у благостању
 Ово и још многа лета...
 Су уморна...
 Мислим између редова,
 Загледана у слику празничне трпезе,
 Крај које је забележено дивљење
 Тридесет седморо посматрача,
 Премда нико од њих није окусио
 Ниједан колачић,
 Који, као код Марсела Пруста,
 Доноси сећање на протекле године.
 У једној од њих
 Развлачим хармонику колаж папира,
 Загледана у сјајне и глатке украсе,
 Нарочито у једнооког гусара
 Што, обешен о зелену грану,
 О пустоловинама не може више ни да сања,
 Баш као ја,
 Још тада, давно, онеспокојена,
 Одабрала сам право на тишину
 И сада, одвојена од бучне гомиле,
 На руке ослоњене главе,
 Читам поруке,
 Које прелећу преко екрана
 И одмах бивају похрањене

У електронској меморији.
 Она једино не памти
 Одсуство смисла и љубави.

ОМИЉЕНИ ХАИКУ

„Жар под пепелом.
 Кућа под снегом.
 Поноћ.“
 Тако се зове игра.

Октобар 1864,
 Лето,
 Никад тачно време.

Позивам пријатеља у посету.
 Док се приче врте око музике,
 Спорта и зоолошког врта,
 Слепом вуку Хомеру
 Неудобно је и тесно у кавезу:
 Уобичајени кораци,
 Иста раздаљина.

Речено ми је да се не једе све што лети,
 Игра је у току и поука нема смисао.
 Знам весели хаи-каи:
 „Ко да се држи заповести
 Кад трешње цветају?“

ПОСЕТА

„Биће боље! – неко виче,
На папиру мртво слово“,
Забележено нечитко,
Рукописом који не личи
На моје знаке –
Распознавања –
Са собом не бирам,
Али се дешавају
Очи у(очи) кише,
Са страхом који,
Као да је дете,
Уљуљукујем песмом
са радија,
Причом пред спавање:
„Као и смрт, љубав све мења...“,
Али се од ње (проверено је) не умире,
Ако ми помогне психолог
Из Америке,
О ком пишу и новине,
Можда ћу узети живот у своје руке,
Баш сад,
Не сећам се ниједног
Љубавног пољупца својих родитеља.
Памтим тишину:
„Лете птице, лете авиони“,
Учио ме да пишем тата,
На једном од косих огледала калеидоскопа
Преламају се различита лица:
Туђа, моја и ничија.
Још није разоткривен смисао
Шарених сличица
Чудесне справе
Коју склапам,
Расклапам,
У којој су боје
Које носим и на хаљини.
Модне детаље користим
За приказивање у друштву,
На пример, капу носим
При добром расположењу,

Али то су начини одбране,
Јер тешка ми је природа,
Дуго ово чекање
На срећан откуцај,
Тренутак који доноси промену.
Била сам у посети чувеном лекару;
Преко његовог рамена
Посматрала лето на измаку,
Небо изнад зграде преко пута.

Све мање је птица.
Све више је авиона.